

Ezeket az írásokat 2021 reménytelen és 2022 nagyon szomorú márciusa követi, tehát éppen egy év alatt vettem papírra. A 2021-es év valamelyes enyhülésbe-gyógyulásba forduló júniusa ettől

függetlenül szép riadásként mégis megajándékozott egy magánemberi „A hetedik te magad légy!” élménnyel is, hiszen hat kislányt követően ekkor született meg, nem sokkal hetvenedik születésnapom után, metaforikusan szólva egy katicabogár hetedik pettyeként, Vince unokánk. Úgyhogy, ezt a József Attila-mondatot neki szánom, élet-útravalóul. Neki, továbbá összes szeretett utódomnak, barátomnak, pályatársamnak, aki tudja, elfogadja és gyakorolja, hogy egyedül a megalkuvások nélkül leélt élet, s az ugyanilyen feltételekkel vállalt és elvégzett munka nevezhető igazi életnek és hivatásnak.

Petrőczy Éva

Petrőczy Éva | A füst vállalása

Petrőczy Éva
**A füst
vállalása**
Új versek

A szerző 19. verseskötete a Fekete Sas Kiadó és az Irodalomtudományi Intézet összefogásának, s a 2021-2022 tavasza közötti időszaknak a termése. A könyv lapjain azonban a sok fájdalom, háború, járvány mellett a születés és az életigenlés is helyet kap. A címlapon a gyönyörű vedresábrányi református templom, a Partium egyik kincse látható.

Egy Csokonai-vers folytatása

Mit ér minden, ha köteled

Békós lábadon viseled?

*Ha a kínos szolgabot vér,
Úgy a pompa, a nemes vér*

S a rang mit ér?

Csokonai Vitéz Mihály: A szabadság

Bizony így van,
jó Vitézünk,
Csokonaink, aki nekünk
leckét adott szabadságból,
nem kértél a békós lábból,
úgy röppentél versről-versre,
mint egy sólyom, ki
szárnyával el-elverte
maga mellől szép szavakkal,
sok, nagy, zsíros húscafattal
kecsegtető idomárját,
dalait, röptét megnyesni
kirendelt, bőrkesztyűs,
regulákat szajkózó solymárját.

Versed legyen fogadalmunk,
hiszen szóba, dalba fogtunk.
Ha bú rágja szíveinket,
szabadságra biztatsz minket,
aranykalitkát szétrázni,
s – míg csak lehet –
saját pályán
szállni, szállni.

Az én pásztorkirályom...

Az én pásztorkirályom
nem Amintas volt,
a Mozart-opera
nyáját terelgetve
rejtőzködő, királyi sarja,
hanem nagyapám, Péter,
havasi esztenák népének ivadéka,
akinek sokszor órákig ringatott
két, fáradságot nem ismerő,
hűséges karja.

Ő mindig készen állt
az engem gyógyítgató
örök dalra:
„Én, a pásztorok királya,
legeltetem nyájam...

Gyerekkorom „Il re pastore”-ja
tehát te voltál,
nyalka huszárként,
soha nem fakuló,
szép gúnyában.

Katonaruhás, mosolygós képed
most ágyammal szemközt
őrzi szaggatott álmaidat,
nem lettél ikon,
vagy házioltár.